

הארת השבת

פרשת כי תשא תשפ"ב
גליון: 99

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

סגורית הצדיקים!

פניני הפרשה

"כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם" (ל. י"ב).

באם רוצים להגביה את בני ישראל הוא: 'בפקדיהם' למניחון' כתרגומו. **כוח הרבים**. וכדבריהם (ע"ד): **ציבור נפיש זכותיה**. וכן אפ"ל: **'כי תשא את ראש בני ישראל'** שהוא: **הצדיק** - זה תלוי: **ב'לפקדיהם'** - בבני ישראל, וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (קס"ו): **כשהעולם אצל הצדיק אז יש לו ממשלה**, כמובא **באלישע**: שפעם נכתב עליו **איש האלוקים**, ופעם **אלישע סתם**, ואמרו **רבותינו** (זהר בשלח מ"ד): **'כשהיו בני הנביאים אצלו היה נקרא איש האלוקים, וכשהיה לבדו נקרא אלישע סתם'**.

"זה יתנו" (ל. י"ג).

ענינו של **'זה'** הוא **ראיה טובה**, וכדברי רש"י: **'הראה לו כמין מטבע של אש... ואמר לו כזה יתנו'**. באם חפצים לקיים את ה**'יתנו'** - **לתת ולתרום**, זה צריך להיות בעין טובה, וכמובא **וביזוהר'** עה"פ (ישעיה נח) **'הלא פרוס להעב לחמד'** מה זה **פרס**? שצריך לפרס פרוסות לחם לפניו כדי שלא יתבייש, ו**יפרוס לפניו בעין טובה**.

"מחצית השקל בשקל הקודש" (ל. י"ג).

אף גם שנותנים **צדקה** - יש להישאר בגדר: **מחצית, ולא להתגאות**. וכעין מה שמסכתות הש"ס מתחילות מדף: **ב' ואפשר להוסיף: מחצית השקל - ר"ת "מה" להחזיק את עצמו במידת 'מה' מידת הענווה גם לאחר הניתנה**.

"בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו או בגשתם אל המזבח" (ל. כ).

אפ"ל שמרומז בכאן ענין: **'נטיילת ידים'** בעבודת האדם: **'בבואם אל אהל מועד'** - טרם העבודה - **'תפילה'**. ובהמשך: **'ולא ימותו'** - נט"י בקומו מהשינה - **שהשינה הוא אחד מששים במיתה**. **'בגשתם אל המזבח'** - **'מזבח'** דומה **'ל'שולחן'** - נט"י טרם אכילתו.

"שמן משחת קודש" (ל. כ"ה).

'שמן' רומז ל'חכמת התורה', כמובא. ועל ידה: **נמשחים** במידת ה"קדושה" - **'משחת קודש'**. ע"ד: (קידושין ל:). **'בראתי יאהר בראתי לו תורה תבלין'**. וכמובא רבות ע"כ.

"ויאמר ה' אל משה קח לך שמירה" (ל. ד).

אפשר לדייק שבכאן **בצינוי** על עשיית ה**'קטורת'** כתוב בלשון **'ויאמר'** מה שאינו בשאר ציווי העשייה בפרשייתו שכתוב בלשון **'וידבר'** - **ד'אימירה'** הא לשון רכה היא, וכמובא עה"פ **'כה תאמר לבית יעקב'**, דזהו חשיבותו המיוחדת של **הקטורת** - **לבטל דיגים ולעורר רחמים**.

"לך רד" (ל"ב. ז).

'רד' - לשון: **'רד'**, - **זירה בתחתונים**, להמשיך האלוקות שמשנה השיג בשמים - **לעולמנו אנו**.

כן אפ"ל: לך רד' ס"ת: כ"ד' כנגד: עשרים וארבעה ספרים הכלולים בתורה. וכמובא ב**'תיקוני זוהר'** (הקדמה דף י"ט): **שכ"ד הספרים: שאיב מן ימא דאורייתא'**.

ובדברי בעל הטורים: **'ויתן אל משה ככלתו'** (שמו ל"א). כתיב חסר, מה כלה מקושטת **בכ"ד קשטים**; המנויין בישעיה, אף **ת"ח צריך להיות מקושט בכ"ד ספרים**: וזה: **'לך רד'** שנאמר **במשה - שהוא הת"ח**: מרומז ענין: **ה'כ"ד' ספרים**.

כי על יד זה נכנס באמת לכף זכות' (שם בליק"ה).
הרי עיקר סוד התשובה הוא: שגם הרחוקים יזכו להתקרב ולשוב, וזהו גדולתו של הבורא ית': "עיקר גדולתו של הקב"ה שגם הרחוקים ממנו ית' מאוד מאוד, גם הם יתקברו לעבודתו, ובזה נתייקר ונתעלה שמו יתברך למעלה ולמטה" (ליק"מ ז):

אבל בכוח מי זה נעשה? מיהו היכול לקרבים? אומר רבינו: זהו, עבודתם של צדיקי הדור, הצדיקים שעושים מ'הר' ו'שדה' - 'בית', ומגלים מלכותו בעולם. הצדיקים שבוניס את ה"משכן" משלל הנקודות טובות.

הדרך שסללו לנו בנתיבות התשובה

היה זה עת למד רבי לוי יצחק בגדר - התורה של: **'אזמרה'** (ליק"מ ר"ב) שבה מוצא בגודל מעלת הטוב, בכל מצב, זמן, ומקום - ואשר בכוחו אפשר להתקרב ולשוב; המתק בנעום שיחו (דיבורי אמונה ה): רבינו בדרכו הקדשה - דן את כל אחד ואחד לכף זכות, הוא מוצא נקודת אורה בכל נפש מישראל, יהיה באיזה מצב שיהיה, ואם כן הוא פותח את הדלת לתשובה לכל, כי הוא מראה ומגלה לכל אחד היאך לעשות תשובה.

רבינו מגלה, כי בכוחו של דיבור, או מחשבה בלבד - השוללים את הזולת - סוגרים בפניו דרכי התשובה. ולעומת זאת; אם אני מוצא בו זכות, גם אם לכאורה הוא רחוק מאוד מזכויות - אזי אני פותח לו את האפשרות לשוב בתשובה ולהתקרב אל הש"ת, כך שאפשר ע"י הנהגה זו שלמד אותנו, לקרב את כל העולם אל השם יתברך... ובאמת חסד גדול הוא, שהאדם יעורר תמיד את מידת החסד, ולא את מידת הדין לא על עצמו ולא על הזולת...

זו היא הדרך שסללו לנו בנתיבות התשובה, בהתקרבותנו. לנבור, לחפש ולמצוא את הטוב הנעלם, הנקודות העצירות החבויים במעמקי הנפש, העזקה הפנימית, ובכך לפתוח פתח וצוהר לשערי תשובה.

משל הפרה והחלב

ומה נמלצו בעבודת הסגורית של משה רבינו עם בני ישראל לאחר שהשפיע להם כל הטובות והם נכשלו בחטא העגל - בדברי משלו של רבינו (שיח שרפי קודש ז'ח): היה זה פעם חלבן החולב את פרתו להפיק ממנה חלב. אך לא פעם קורה הדבר, שלאחר טרחה ויגיעה רבה עד שממלאים כד החלב לרווחה, או אז בועטת הפרה בכד המלא, וכל העבודה יורדת לטמיון. והפרה, והפרה, הפרה אינה חשה ואינה יודעת כמה קלקלה. כמו כן יש, שהצדיק מתייגע ומשתדל לדלות הטוב שבכל אחד ממקורביו, עמל ויגע הוא להעלותו עוד ועוד מדרגה לדרגה, ויש חלילה שאף אחר כל זאת בועטים בכל הטוב ברגע אחד והכל הולך לאיבוד, וצריך הצדיק לחזור שוב על פעולתו ולהתחיל הכל מהתחלה. ובספר זאת, שח רבינו על 'בעלי הבחירה' שקשה לתקנם מאחר שהבחירה חופשית ביד האדם אם יעשה אם לאו. בהוסיפו: שהוא מתנחם באלו שכבר אינם בין החיים "בהם אין כבר בטוח ויודע מקומם האמיתי".

אכן כוחו של צדיק המתחיל עבודתו עם בני ישראל שוב ושוב, אינו מרפה ואינו מתייאש.

סגורית משה רבינו, של 'צדיקי האמת', מתבטאת איפה - בחיפוש הטוב בעם ישראל ולמצאם - ובכך לרצות פני אדון קל ולהכניסם בשערי התשובה. בכך שאינם מתייאשים מעם ישראל.

נידבק בהם, נצמד באורחותיהם, ניקח מהם צידה לדרכנו, נזכה, ונזכה לעצמנו, לקרובים ולרחוקים, לפתוח צוהר התשובה ולהתקרבות לאבינו שבשמים.

בפרשייתנו; אנו קוראים על בני עם ישראל שנכשלו בחטא החמור ביתר - חטא העגל. עוון ופשע שעד ימינו משלמים על - כן, וכדברי חז"ל "ע"ה פ: "וביום פקדי פקדתי" - ואין פורעניות באה על ישראל שאין בה קצת מפירעון עוון העגל'.
ואז; והתבטא רחמנותו של הרועה הנאמן והמסור: משה רעא מהימנא, שפחלה פני אדון קל, ברחמים, בריצויים ובפיוסים. מוסר הוא את נפשו ושמו, עבור כפרת עוון עם ישראל.

רבים הם הפסוקים של משה רבינו בהתחננו על בני עם ישראל: 'יחל משה': 'למה ה' יחרה אפך בעמך': 'שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך': 'זכר לאברהם וליצחק ולישראל עבדיך': 'זעתי אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת'. ועוד פסוקי דרחמי רבים הכתובים בפרשייתנו.

ואיש חכם יכפרנה

מכלל כל תפילותיו ובקשותיו ניכרת סגוריה הגדולה של משה רבינו על עם ישראל, לימוד זכותו עליהם בכל מצב - גם כאשר נכשלו ומעדו.

כך הם דברי המדרש: "כשעשו ישראל אותו מעשה, עלתה חמתו של הקב"ה ושלח מלאכי חבלה לחבל בשל. הוי: 'חמת מלך מלאכי מות' (משלי ט"ז).
'ואיש חכם יכפרנה' זה משה, שנקרא חכם, שנאמר: 'עיר גיבורים עלה חכם' (משלי כ"א). שעמד ולימד סגוריה על ישראל וריצה אותם לאביהם שבשמים".

משה רבינו היה יכול למצוא הנקודות הטובות

על סגורית משה רבינו וגודל פעלו בכוחו זה, כותב מוהר"ת (ליק"ה השכמת הבוקר א ג): **'תיכף אחר מעשה העגל נצטוו על מלאכת המשכן, על ידי שנתרצה השם יתברך לישראל - על ידי משה שמסר נפשו עליהם והתפלל בעדם. כי משה היה יכול זאת, למצוא נקודה טובה אפילו בהפחות שבפחותים כמבואר בדברי רבינו ז"ל כמה פעמים (רפ"ב ח"א. פ"ב ח"ב), ועל ידי זה היה יכול להתפלל עליהם תמיד - אפילו בשפגמו בכל התורה כולה במעשה העגל, אף על פי כן מצא בהם נקודות טובות. ועל כן אמר משה (שמות י"ב) למה ה' יחרה אפך בעמך. כי הוא מצא הטוב שבהם ואזי נדחה הרע לגמרי... כי הרע אינו נחשב כלל כנגד מעט הטוב שיש בהם עדיין. והשם יתברך נתרצה לו, וינחם על הרעה'**.

אכן כן; זהו כוחם של הצדיקים, זה דבר פועלם, ללמד סגוריה על עם ישראל, לגלות את הטוב שבהם, לנשב מהם האפרוריות המעלימים את הטוב, ובכך לקרבים מחדש לאביהם שבשמים.

סלחתי כדברך

כשמשא רבינו, העתיר וסגור על הטוב של עם ישראל, חילה פניו על אף שנכשלו ומעדו בחטא חמור זה של העגל, העתיר וביקש על הטוב שבהם, ולבסוף נתרצה הקב"ה, באמרו לו: **'סלחתי כדברך'**. ואלו זו את זו; אלא גם לימדו לדורות אותן: "ג מידות של רחמים, שבסודם מתגלה חסדו ורחמנותו, ע"י ראייתו הטוב שבעמו: 'זהו בחינת נוצר יחסך לאלפים: שבחינת החסד, דהיינו מה שהוא יחסך מטה חסד ודן לכף זכות ומוצא נקודת טובה, וזו החסד: נוצר וממתיק לאלפים, היינו אף על פי שיש כנגד זה אלפים ורבות פגמים שפגם אותו האדם, אף על פי כן מעט הטוב שמוצא על ידי חסדך דוחה הכל, ועל ידי זה: נושא עון ופשע,

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"קול ענות חלושה" (שמות א כא)

האם אתה צריך עזרה?!

היה זה בימי חרפו של החסיד הנודע **רבי ישראל בער אודסער**, שהה בעיר חיפה בדרכו לירושלים והנה פתאום הוא מבחין באדם המתהלך על גג בנין גבוה, ופניו חיוורות כסיד.

רבי ישראל בער שהיה ידוע באהבתו ובדאגתו לזולת – לא הרבה פעמיים ועלה על גג הבנין, לברר פשר הדבר, ופנה אל איש זה בשאלה: **"האם אתה צריך עזרה"!**

"אתה לא יכול לעזור לי - ענה האישי", חסר דעת אנוכי, האם תוכל להחזיר לי את דעתי ושפיותי?! "אני לא!" עונה לו לעומתו רבי ישראל בער. **"אבל אני מכיר מישהו שכן..."** (בכוונתו על רבינו).

וכך בנועם שיחו, הוריד רבי ישראל בער – את איש זה מגג הבנין, והלה החל בסיפורו: שהוא עובד בחנות של אוכל, ובזמן אחרון נדמה לו שחלה במחלת האלצהיימר (מחלת השכחה). ובעבודתו – מזמינים הקונים דברים והוא שוכח מה הזמינו. ועד שלאט לאט התחיל לשכוח גם כל מיני פריטים, וכך הוא הפסיד המון כסף.

אי לכך התייאש מחייו, ומסתובב על גג הבנין כבר כמה ימים ללא שהכניס דבר מאכל לתוך פיו. רבי ישראל בער, וויתר על נסיעתו לירושלים, ולקח עמו אדם מסכן זה לביתו בטבריה.

ועל אף המניעות הרבות שהיו לו על כך מבני ביתו עקב עניותו הרבה – הכניסו לביתו, דאג לו כאב רחמיאי, אכל וישן אצלו כמשך שנה שלימה, תוך כדי שחזור לשפיותו ולשמחתו.

ולימים, האיש הלו היה ממייסדי חברת "עליות" המפורסמת.

וכששאלו את רבי ישראל בער: "מה עשית שיחזור להיות בריא ושלם ואף שיגדל להיות עשיר?"

השיב בתמימותו: **רקדתי אתו כל יום שעה ארוכה, ואמרתי עמו יחד הרבה "ליקוטי תפילות"...**

"לחשב מחשבות" (שמות לא ד)

רבינו מכוון למחשבותיו

היה זה **רבי צבי, גיסו של רבינו** (היה בעלה של מרת פערל אחות רבינו), שהיה גר בעיר טשעהרין, ולצורך פרנסתו היה עוסק במשא ומתן.

והיה זה פעם אחת, היה לו וויכוח עם אחד מאנשי רבינו אודות גדלותו של רבינו, שיודע מחשבותיו של אלו העומדים לפניו, ותלמיד זה הוכיח לרבי צבי - שרבינו יודע גם זאת.

באותו תקופת זמן היה לרבי צבי דחקות גדולה בפרנסתו, והיצר לו מאוד על כך, אי לכך החליט להיכנס לרבינו, להיפקד בדבר ישועה - בברכתו ותפילותיו של רבינו.

רקון יראה יעשה, ורבינו אתה ובה לעיר טשעהרין, מקום מגוריו של רבי צבי, ואנשי העיר נכנסו בקודש לקבל את פניו הקדושים, ובניחה היה גם גיסו רבי צבי.

כדרכו בקודש של רבינו - דיבר עמם דברים ועניינים בשיחותיו הנפלאות - למשוך את לבם לעבודתו יתברך שמו, כשלבבות השומעים מקבלים התעוררות גדולה מאוד מכך.

רבי צבי דיין - המתין בצפייה ובאורך רוח לסיום שיחתו של רבינו, והקהל התפור להם - איש איש לדרכו, וכך כשנשא לבדו עם רבינו, רצה לסגור את הדלת מבפנים וללחוש לרבינו - את מבוקשתו - על ברכה ותפילה להרנסה ברווח ובנקל.

אולם רבי צבי שהיה רגיל ב**יישוב דעתו** - ליישב דעתו תמיד על רעיונותיו וננועותיו ודיבוריו. החל ברגעים אלו - שהיכן את פעמי רגליו ללכת אל הדלת גם ליישב דעתו, ומשכך; התבייש בעיני עצמו, בחשבו: איזה פנים יהיה לי בפני רבינו להזכירני על פרנסה, אחרי שזה סמוך דיבר עמנו שיחה נפלאה מגדל השטות והשיגעון של הבלי ועסקי העולם הזה? ודימה בדעתו, שבוודאי יוכיח אותו רבינו על כך ויאמר לו: **הייתכן לאטום אזנו כל כך ולבבו פיראת השם, עד שגם אחר שיחה כזו אין לך מה ללחוש ולהזכיר רק על עסקי פרנסה? - "וְיָא שְׁעָם אִיזָּה זִיף נִישְׁט פֿעֶטן דָּעס רַעַבִין אויף פֿרֶנְסֶה, דָּער רַבִּי וְנֵעֵט דָּאָף מִיר זָאָגן: נָאָד אַזְעֶלְכֶע דְבֻדִים וְיֵאָס מִיר הָאָבֶן אַצְטֶער גְּעֶרְעֶדֶט פֿעֶלְט דִּיר נִישְׁט מֶער נָאר פֿרֶנְסֶה? וְיָא שְׁעָם אִיזָּה זִיף נִישְׁט!"**!! ומחמת מחשבות אלו נשאר עומד על מקומו ולא הלך אל הדלת לסגרה.

אך בד בבד - החל לחשב שנית ברעיונותיו, אולי רבינו יודע גם את מחשבותיי, כאשר הוכיח לי תלמידו, אם כן הוא יודע בבירור שאחר כל שיחתו, נאטם לבבי עדיין - עד שאין לי מה להזכיר רק בעניין פרנסה, ומה שנאלמתי דום על מקומי, הוא מכיוון שאני מתבייש מאתו לבל יוכיח אותי, ואני עושה עצמי כירא וחרד וגונב דעתו, חס ושלום. אם כן, הדבר מגונה ביותר! ומיד בחשבו דברים אלו, נענה לו רבינו בלשון זה: **"דִּיזָּה הָאָב אִיזָּה שׁוֹיִן פֿאר זָאָרְגֶט. דִּיין פֿרֻדְעֶר מֶשֶׁה וְנֵעֵט זִיין אַ צִיכְטִיגֶער אַרִימָאן. דִּיין חַיִּים, אויף אִים אִיזָּה אַ רַחֲמָנוּת, עַר וְנֵעֵט נִיט הָאָבֶען קִיִּין מַעַל אויף שְׁבֵת!"** - "עבורך כבר סדרתי, אחיך משה יהיה עני מרוד, חיים שלך עליו רחמנות, לא יהיה לו אפילו קמח לשבת". וכן נתקיים בשלשתם כל ימי חייהם מכוון ממש כדברי רבנו.

ורבי אברהם ב"ר נחמן בסימומו של סיפור זה בספר "כוכבי אור", כותב: ושמעתי זאת מפי בנו רבי יעקב, ששמע זאת כמה פעמים מפי אביו בעצמו.

המשך פניני הפרשה

כן אפ"ל, רמו: על כ"ד אלף תלמידים שהיו לו לרבי עקיבא, ושהיה ראוי שיתקבל תורה על ידו, וזה נרמז כאן, כשבני ישראל קיבלו את הלוחות, ענינו של: **רבי עקיבא.**

"לך רד" (ל"ב ז).

בדברי רש"י, (ברכות לב): **רד מגדולתך**, לכאורה יש לדייק היכן זה מרומז?

ואפ"ל: ע"ד הכתוב אצל אברהם עה"פ: **'ואגדלה שמך'**, בדברי רש"י: **'שיהדרך ממעטת את השם'**. וזהו: **'לך רד'** - מגדולתך, לשון **'הליכה'** הנרמז ב'לך לך' אצל אברהם.

"סרו מהר מן הדרך" (ל"ב ח).

ע"י: **'מהר'** - **'סרו מן הדרך'**, ע"י הפזיזות והמהירות מתגבר היצר על האדם, שהוא: **רוח סערה גדולה בשעתו** (ליקו"מ ח, ויבירח האייתנים' שם): שהרוח סערה של עשו - מתגבר בהלה גדולה ובמהירות גדול, והצרות הבאים ממנו קרובות ותכופות זו לזו, כמו שארז"ל.

וכן מובא במעשה ראובן שהיה ראוי לזכות לבכורה, כהונה ומלכות, אך: **"פחז כמס אל תותר"** - שעקב פזיזותו נלקחו ממנו.

הפזיזות והמהירות, נובע מהיפך **'ישוב הדעת'**, שבכוחו להתגבר על היצר (ליקו"מ ב).

וכבר אמרו רז"ל (ברכות כ): **"מתון מתון ארבע מאות זוזי שויא"**. וכן: **'הבא לקנות אפרסמון אומרים לו המתן'**.

ולמעשה; נוכח ללמוד שבהתגברות היצר יש לדחותו, וזו עצה להתגבר עליו, בבחינת: **'חכי עד יעבור זעם'**. היפך מ'מהר' שבכך נכשלו ו'סרו מן הדרך'. ובליקוטי תפילות' (ס', ועוד): **'שנוכה תמיד: לדחות ולגרש ולבטל יצרנו הרע מקרבנו'**.

"ודיבר ה' אל משה פנים בפנים... ומשרתו יהושע בן-נון נער לא ימיש מתוך האהל" (לג יא)

אפשר לדייק, דדיקא בפסוק זה המובא גדלותו של משה רבינו, כתוב על **יהושע בן-נון, 'נער לא ימיש מתוך האהל'**, ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (קל"ה) **'ד'טבע הקטנות שיתבטל לגבי הגדלות. ועל כן כשמקורב להצדיק נתבטל הגדלות, כי על ידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי. והוא בחינת (איוב כ"ט): 'ראוני נערים ונחבאו', הינו על ידי שראויים פני הצדיק נחבאים הקטנים, כי הקטנות נתבטל לפני גדלות, וזהו בכאן, דראה משה את ה' פנים בפנים, ניכר התבטלותו של יהושע. וזהו גם דיוקו 'נער', ע"ד הפסוק המובא שם: **'ראוני נערים ונחבאו'**.**

"ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה... ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחות העדת ביד משה ברדתו מן ההר" (ל"ד כ"ח כ"ט).

אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (ו): שאם נמצאים במדרגה גבוהה יש לדעת שעדיין רחוקים, והוא ע"ד הפסוק: **'אם אסק שמים שם אתה'**, וזהו בכאן, שמשעה רעיא מהימנא היה בדרגה עליונה כתוב: **'שם'**. ובפסוק הבא: **'ויהי ברדת משה מהר סיני'** - ענין של ירידה, כתוב: **'ושני לחות ביד משה'**, עניין התחזקות ברדתו מההר, יחד עם הלוחות.

"כי קרן עור פניו... וייראו מגשת אליו... ותן על פניו מסוה" (ל"ד כ"ט. ל"ט).

במדרש (שמו"ר פמ"ז): ר' יהודה בר נחמן אומר; שנעשו לו: **'קרני הוד'**. אפ"ל בדרך רמז; **'שיהוד'** רמוז על: **רבי שמעון בר יוחאי**, יומיה דהילולא: **'הוד שבהוד'**. שהיה ניצוץ של משה רעיא מהימנא כידוע, (ספר רעיא מהימנא להשא"ז מרגלית, ועוד) וזהו: **'קרני הוד'**. ו'מסוה' - רומז על **תורת הנסתר** - שגילה רש"י.

גם אפ"ל; **'הוד'** גמטריא: **'חמש עשרה'**, ו'בן חמש עשרה לגמרא' (אבות פ"ד) תורה שבע"פ, שגם ניתנה למשה מסיני כמובא.

זוית ראשה

חג הפורים קרב ובה!
נכין עצמנו ב'תפילה
ובבקשה' - לקבל פנימיות
ימים קדושים אלו
בהכנה ראויה!

"וּנְזַכֶּה גַם עִתָּהּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לְהַנִּסָּה הַגְּדוֹלָה וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלְאוֹת שֶׁל פּוּרִים, לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל מֵאֵתָנוּ קְלִיפַת הַמֶּן עִמְלָק וְהַמְתּוֹ הַגְּדוֹלָה... וּלְטַהֵר עֲצָמָנוּ בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה, וּלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשָׁת מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר..."
 (ליקוטי תפילות)

מוסדות ברסלב 'אהבת משה'
 ע"ש מוהר"ן מברסלב זיע"א

המוסדות הוותיקים והמנוסים דוברי לשון הקודש למעלה משלושים שנה בהכוונת זקני אנשי צ"ל ושיבלט"א

הננו שמחים להודיע

שהחלה ההרשמה לשנה"ל תשפ"ג

לכיתות גן ומכינות, תלמוד תורה, ישיבה לצעירים, הישיבה הגדולה

וחפץ ה' בדיניו יצליח בהמשך חינוך בנינו לתורה, חסידות ויראת שמים בדברי רביה"ק הגנ"מ. ז"ע

לפרטים וקבלת טפסי רישום
 02-5829920